

Front matter

Sborník prací Filozofické fakulty brněnské univerzity. B, Řada filozofická. 1957, vol. 6, iss. B4, pp. -

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/107158>

Access Date: 16. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

SBORNÍK PRACÍ FILOSOFICKÉ FAKULTY
BRNĚNSKÉ UNIVERSITY

Citace: Sborník fil. fak. Brno 1957, B 4, str. 7
SPFFBU 1957, B 4, str. 7

SBORNÍK PRACÍ
FILOSOFICKÉ FAKULTY
BRNĚNSKÉ
UNIVERSITY

ROČNÍK VI
ŘADY FILOSOFICKÉ (B) Č. 4

BRNO 1957

DNE 13. LISTOPADU 1957 V 5 HODIN RÁNO
ODEŠEL OD NÁS
SOUDRUH ANTONÍN ZÁPOTOCKÝ

Kdo ho nemiloval? Nikdo nikdy nevytvářel legendy o jeho životě, nikdy nebyl spojován s jeho osobou „tatičkovský“ nebo „vůdcovský“ kult, a přece jsme ho měli rádi jako otce nebo bratra. Víme všichni, proč jsme ho tolik milovali: Antonín Zápotocký miloval lid a tato láska není nikdy jednostranná. Všichni také víme, proč nám bolest nesvazuje ruce — proč smrt, která zastavila jeho srdce, probouzí v našich srdcích touhu žít a pracovat ještě lépe, žít a pracovat tak, jak žil a pracoval on. Což je možno mluvit o lásce k soudruhu Zápotockému a o bolesti nad jeho odchodem, aniž bychom tyto city proměnili v práci na úkolech, jimž on věnoval všechny své schopnosti?

Politikéři ekonomové znají výraz „mrtvá práce“, avšak práce ve skutečnosti nikdy neumírá. A čím plnější a bohatší je činnost, kterou přetváříme život kolem sebe, tím hlouběji se vrýváme do srdcí a do paměti těch, kdož přejímají dílo po nás.

Jak bychom tedy mohli zapomenout na Vás, když žijete a budete žít v naší práci tak dlouho, dokud půjdeme po cestě, po níž jste vždy kráčel v prvních řadách. Jdeme již bez Vás, a to nás bolí. Jdeme však pevně, a Vy jste to věděl. Proto také nefikáme to, co říkají matky nad hrobem svých dětí: škoda, že ses nedočkal...

Ne, nenecháme se podvádět svými city. Nevysvětlujeme své hoře lítostí nad tím, že se soudruh Zápotocký toho či onoho úspěchu nedočkal, že se již nemůže těšit z našich radostí. Jeho optimismus i kritičnost, jeho nesmlouvavost i lidskost, jeho jistota i skromnost, to jsou vlastnosti opravdového komunisty. Pochopit toto znamená pochopit i to, že tento krásný člověk byl zároveň šťastný člověk, neboť viděl jasně do budoucnosti, kterou celým svým životem připravoval. Žádný nezdar nebyl s to zlomit jeho víru v člověka a život: věděl vždy nejen to, co má být vykonáno, aby i u nás byl člověk člověkem, nýbrž i to, že to vykonáno bude. Žádná nová radost by ho neucínila šťastnějším nežli byl, a to již od onoho dne, kdy své štěstí našel v boji za štěstí naše, našich národů, lidstva.

Smrt vždy bolí ty, kdož mají rádi život; nestydíme se proto za svou bolest. Nerozkazujeme citům, aby se utišily, avšak rozkazujeme očím, aby se i přes slzy dívaly vpřed. Nedovoláváme se léčivých účinků času. Jsme dost silní, abychom bolest, pramenící v lásce, chovali v srdci jako povzbuzení k další radostné práci. Nenamlouváme si, že každý člověk je nahraditelný. Postrádáme Vás. Víme však také, že každý úkol je splnitelný, i když odcházejí ti, kteří mají mimořádné schopnosti k jeho splnění. My všechny úkoly splníme, i ty Vaše. Neboť naše láska k Vám je především láskou k tomu, co jste miloval: láska k lidu, k vlasti, k socialismu.

Jménem redakce:

Josef Macháček